

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci
žalobce:

L. M. R., narozen „X“,
státní příslušnost Kubánská republika,
bytem „X“,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům z. s.,
sídlem Kovářská 4/939, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. OAM-93/LE-LE05-P06-2018, E. č. L010697,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2018, č. j. OAM-93/LE-LE05-P06-2018, E. č. L010697, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochrana neuděluje.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když nezjistil stav věci, o němž nejsou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, čímž dle žalobce porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce dále vytýká žalovanému, že porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany a nezohlednil, že žalobci hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení či trestu. Žalobce konstatoval, že ačkoliv není členem žádné politické strany, s režimem na Kubě nesouhlasí, v minulosti se pokusil dvakrát uprchnout do Hondurasu, přičemž na Kajmanských ostrovech byl zadržen a vrácen zpět na Kubu. Z tohoto důvodu byl poté šikanován kubánskými úřady, byly u něj provedeny minimálně dvě domovní prohlídky, byl sledován a byl mu předán dopis s výstrahou, v němž bylo uvedeno, že pokud se pokusí ještě jednou opustit zemi, bude uvězněn. Represe dopadla i na manželku žalobce, které nebylo umožněno dokončení studia medicíny, při jedné z prohlídek byl odveden a zadržen na 3 dny i žalobcův otec. Žalobce sdělil, že se obává návratu na Kubu a následného uvěznění, neboť nesouhlasí s tamním režimem, má obavy, že na Kubě bude v blízké době omezena svoboda slova v podobě omezení internetu ze strany vlády.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, neboť námitky žalobce neprokazují nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí a nekonkretizují tvrzené porušení zákona.
4. K žalobcově obavě z uvěznění, žalovaný odkázal na stranu 6 – 8 napadeného rozhodnutí, v němž se k námitkám žalobce týkajících se jeho obav z případného návratu do země původu podrobně vyjádřil. K tvrzení žalobce, že se musel po svých pokusech o nelegální opuštění Kubu (tj. zpětné deportaci z Kajmanských ostrovů) dostavit na policejní stanici, žalovaný uvedl, že žalobce byl po svém zadržení kubánskou policií logicky umístěn do policejní cely a vyslýchán, neboť porušil kubánské migrační předpisy, s čímž souvisela i třetí policejní návštěva u žalobce, při které mu byl předáván dopis s výstrahou, že nesmí emigrovat z Kubu, který však žalobce odmítl převzít. Žalovaný upozornil, že relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být skutečnost, že žadatel porušuje právní předpisy a poté je povinen nést následky, které z tohoto porušení vyplývají. Tvrzení žalobce ohledně obav z údajného pronásledování a persekucí v případě návratu na Kubu tak zůstala dle názoru žalovaného pouze v obecné rovině.
5. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a k věci dále uvedl, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Napadené rozhodnutí považoval žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytýkanými v žalobě.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

6. V následně učiněné replice žalobce zopakoval žalobní námitky a uvedl, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování, v této souvislosti odkázal na čl. 19 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech z roku 1966 (dále jen „ICPCR“), § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004. Konstatoval, že nesouhlasí se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoviskem žalovaného, že § 12 zákona o azylu se na žalobcův případ nevztahuje, když dle čl. 19 ICPCR se může svoboda projevu projevovat jakýmkoliv prostředky. V případě žalobce byl tak jeho opakovaný pokus o útěk projevem nesouhlasu s kubánským režimem a následný postup kubánských úřadů považoval žalobce za pronásledování a represe vůči své osobě. Žalobce se rovněž domníval, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí nebezpečí vážné újmy tak, jak ji definuje toto zákonné ustanovení. Upozornil, že v minulosti byl svévolně zadržován z důvodu pokusu o emigraci a dodal, že v případě návratu na Kubu mu hrozí porušení práva na osobní svobodu dle čl. 3 Úmluvy a porušení zákazu ponižujícího zacházení či trestání dle čl. 3 Úmluvy a bude potlačena svoboda podnikání ve smyslu čl. 6 Paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Žalobce dále odkázal na zprávy mezinárodních nevládních organizací, mj. Amnesty International, výroční zprávu Human Rights Watch za rok 2016 a 2018, Zprávu organizace Freedom House či Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2016 a 2018, z nichž podle žalobce vyplývá, že v praxi dochází ke svévolnému zbavení osobní svobody a zásahům do nezávislosti kubánských soudních orgánů. Dále žalobce odkázal na Zprávu Rady Kanady pro přistěhovalectví a uprchlíky, která se věnuje osobám, jež se vrací na Kubu poté, co v zahraničí neuspěly se svými žádostmi o azyl. Závěrem žalobce uvedl, že se domnívá, že na Kubě v posledních letech nedošlo k podstatné změně poměrů, odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. 4 Az 68/2017 a konstatoval, že rozhodnutí žalovaného ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebylo řádně odůvodněno.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu pověřená pracovnice zástupce žalobce odkázala na písemné vyhotovení žaloby ve znění repliky. Dále zdůraznila, že s ohledem na osobní příběh žalobce a celkovou lidskoprávní situaci na Kubě splňuje žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nesouhlasí s politickým režimem na Kubě a svůj názor vyjadřoval veřejně a mnoho jeho známých a sousedů znalo jeho politické názory. Z Kuby se pokusil již dvakrát uprchnout. V důsledku neúspěšných snah emigrovat mu kubánské úřady přisuzovaly protirežimní smýšlení a byl pravidelně vystavován represi. Ta zahrnovala domovní prohlídky, sledování, opakované předvolání na policii, opakované svévolné zadržení a problémy s nalezením práce. Jedna domovní prohlídka u žalobce proběhla před jeho odchodem a pak následovaly další, naposledy před 5 měsíci. Při jednom předvolání na policii mu byl předán dopis s výstrahou, kde bylo uvedeno, že v případě dalšího pokusu o emigraci bude odsouzen k odnětí svobody. Pověřená pracovnice zástupce žalobce poukazovala na skutečnost, že represe zasáhla žalobcovu rodinu. Jeho partnerce kvůli pokusu o odchod z Kuby úřady znemožnily dokončit studium medicíny a jeho otec byl při jedné z prohlídek na 3 dny zadržen. V současnosti je vyhrožováno jeho matce, které chodí do práce dopisy od policie a je jí vyhrožováno propuštěním ze zaměstnání. Pověřená pracovnice zástupce žalobce uvedla, že žalobce si je jistý, že v případě návratu by jej kubánské úřady poslaly kvůli emigraci do vězení, neboť přesně tím mu bylo v minulosti vyhrožováno.
8. Pověřená pracovnice zástupce žalobce dále uvedla, že dle jejího názoru v žalobou napadeném rozhodnutí došlo k procesnímu pochybení, neboť správní orgán měl žádost žalobce o azyl zvážit zvlášť v kontextu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a poté

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opětovně v kontextu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Trvala na tom, že žalovaný nesprávně vyložil termín politická práva a svobody s tím, že jde nepochybně např. i o právo na svobodu projevu, které lze realizovat mimo jiné i vlastní konáním. Akt emigrace lze považovat za nesouhlas s kubánským režimem, neboť všechny ostatní politické strany kromě vládnoucí komunistické strany operují na Kubě ilegálně. Trvala na tom, že tvrzení žalovaného, že žalobce nikdy nebyl za své údajné politické smýšlení ze strany kubánských orgánů či bezpečnostních složek jakkoliv postižen, nemá oporu ve správním spise. Žalobce popsal konkrétní problémy, které měl s kubánskými úřady po svých pokusech o emigraci. Trvala na tom, že žalobce byl v minulosti vystaven pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod a lze na ně pohlížet jako na osobu pronásledovanou kvůli příslušnosti k určité sociální skupině – a to skupině osob, které se pokusily o emigraci a kterým je na základě toho prisuzováno protirežimní smýšlení. Dále uvedla, že žalobci měla být udělena mezinárodní ochrana přinejmenším ve formě doplňkové ochrany, neboť mu hrozí v případě návratu vážná újma v podobě nespravedlivého trestu za emigraci a s velkou pravděpodobností by byl svévolně zadržován a vězněn bez jakéhokoliv formálního obvinění a možnosti soudní ochrany. Zdůraznila, že je třeba aplikovat standard přiměřené pravděpodobnosti, kdy šance, že k vážné újmě dojde, nesmí být pouze hypotetická. Pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, však nemusí být nutně vyšší, než pravděpodobnost, že nenastane. Argumentace žalovaného, že si žalobce problémy s kubánskými úřady způsobil sám, když opakovaně porušil kubánské migrační předpisy, dle pověřené pracovnice zástupce žalobce nemůže obstát. Tyto migrační předpisy jsou užívány zcela záměrně pro potlačení práv opozičních aktivistů a dalších osob. Žalobce byl již v minulosti zadržen bez oficiálního obvinění, což lze považovat za porušení jeho práv. Skutečnost, že žalobce nebyl z ničeho obviněn nelze klást k jeho tíži, ale naopak mluví v jeho prospěch. Rovněž nelze žalobci přičítat k tíži, že se mu podařilo na třetí pokus vycestovat z Kuby.

9. Pověřená pracovnice zástupce žalobce uvedla, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel zejména ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR a podkladů od konzulárního úřadu Kubánské republiky. Zdůraznila, že podkladové informace by měly být vyvážené a objektivní, ale v žalobou napadené rozhodnutí jsou sice zprávy lidskoprávních organizací zmíněny, ale konkrétní odkazy na jejich obsah absentují.
10. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření k žalobě.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Soud nejdříve posoudil náležitosti žaloby. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba musí kromě obecných náležitostí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Je na žalobci, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem popsal, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Prosté tvrzení o nesprávném právním posouzení výše citovaným požadavkům neodpovídá, a proto se jím soud nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016 – 41). Shodný závěr platí o citaci soudní judikatury bez vztahu ke konkrétním okolnostem dané věci. Žalobcem podaná žaloba v části týkající se žalobních bodů v bodě II. žaloby obsahuje pouze výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval a neposoudil jej podle §12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce ostatně sám v žalobě uvedl, že konkrétní skutkové důvody, ve kterých spatřuje tvrzenou nezákonnost, uvede v dodatečné lhůtě, což neučinil. Žalobní body přitom musí být vymezeny během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, přičemž o skutečnosti, že lhůta k doplnění žaloby uplynula dne 27. 12. 2018, byl žalobce soudem vyrozuměn. Těmito body je soud vázán a nemůže přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodů, které nebyly řádně a včas uplatněny. Námitky žalobce uvedené v bodě II. žaloby tak neobsahují žádné konkrétně určené a individuálně odlišitelné okolnosti a skutkové děje. Za této situace nelze jeho uplatněné námitky považovat za konkrétní žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písmeno d) s. ř. s. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015-29, není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely a rovněž není smyslem správního soudnictví aprobovat či dokonce převzít plnou zodpovědnost za zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu bez podrobení tohoto rozhodnutí přezkumu v rámci vymezeného žalobního bodu. Dále žalobce v bodě III. žaloby popsal postup správních orgánů po jeho dvou předchozích pokusech o nelegální opuštění Kuby. Byla u něho provedena domovní prohlídka a údajně byl sledován. Rovněž uvedl, že byl zadržen v souvislosti s pokusem opustit Kubu na 7 dní a jeho ženě nebylo umožněno dostudovat medicínu. Žalobce tvrdil, že veřejně projevoval názor, že nesouhlasí s režimem na Kubě. Dále poukázal na skutečnost, že v blízké době má být omezena svoboda slova, neboť vláda chystá omezení internetu, neboť občané často využívají internet k tomu, aby upozornily na bezpráví, které se jim děje.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec:
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
15. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
16. Doplnková ochrana se dle § 14a zákona o azylu udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečně nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.
17. Podle odstavce 2 ustanovení § 14a zákona o azylu se za vážnou újmu považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
18. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

je ovládáno koncentrační zásadou zakotvenou v ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., kde je mimo jiné výslovně uvedeno, že rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 32 odst. 1 zákona o azylu je možné žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci. Lhůta pro podání žaloby uplynula dne 27. 12. 2018. Námitka žalobce odkazující na procesní pochybení spočívající ve skutečnosti, že správní orgán měl žádost žalobce o azyl zvážit zvlášť v kontextu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a poté opětovně v kontextu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, což neučinil, a námitka spočívající v tvrzení žalobce, že žalovaný nepřihlédl ke zprávám lidskoprávních organizací, které uváděl ve svém rozhodnutí, nebo z nich vybral pouze části hovořící v neprospěch žalobce, byly ze strany žalobce uplatněny prvně až při jednání soudu konaném dne 13. 1. 2020. Tyto námitky byly tedy uplatněny až po marném uplynutí lhůty k podání žaloby. I s přihlédnutím k specifickému charakteru řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu soud musí konstatovat, že uvedené námitky mohl žalobce uplatnit již v době podání žaloby a nejedná se o skutečnosti, které by mohl zjistit až následně. Vzhledem k uvedenému se těmito námitkami nemohl soud zabývat.

19. Soud přisvědčil závěru žalovaného správního orgánu, podle kterého žalobce v žádosti neuvedl žádné azylově relevantní důvody, pro které by mu mohl být udělen azyl dle ustanovení § 12 zákona o azylu, a nejsou rovněž dány okolnosti, pro které by žalobci bylo možné udělit doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že pro posouzení neudělení azylu z důvodu dle § 12 písm. a), b) zákona o azylu vzal žalovaný v potaz to, že žalobce je kubánské státní příslušnosti, ateista, není členem žádné politické organizace, avšak nesouhlasí s režimem na Kubě. Žalobce vycestoval ze své vlasti dne 7. 5. 2018, odletěl z Havany do Moskvy, kde byl 10 dní. Poté letěl z Jekatěrinburgu do Minsku, z mezipřistáním v Praze, na území České republiky vstoupil právě na letišti v Praze dne 20. 5. 2018. Téhož dne požádal žalobce o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je zcela zdravý, na území České republiky žije jeho bratranec a teta, na Kubě má problémy s úřady, a to od doby, kdy nelegálně uprchl z vlasti a požádal o mezinárodní ochranu na Kajmanských ostrovech, odkud byl deportován zpět na Kubu. Má strach z pobytu na Kubě, neboť u něj policie dělala domovní prohlídky, nemohl najít práci a vzhledem k tomu, že se již dříve pokusil z Kuby uprchnout, má za to, že v případě návratu do vlasti bude uvězněn. S politickým režimem na Kubě žalobce nesouhlasí, neboť kubánské orgány neumožňují občanům vycestovat ze země. Nesouhlas s politickým režimem vyjadřoval žalobce veřejně před svými sousedy. Na podporu svých tvrzení měl žalobce doložit fotografie a video, k čemuž mu žalovaný poskytl lhůtu, žalobce však ničeho nedoložil. Žalobce rovněž nedoložil, že vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod na Kubě, za kterou by byl nějakým způsobem postihován. Z jeho výpovědi vyplynulo, že sice nesouhlasí s politickým systémem na Kubě, své názory však nikde veřejně neprezentoval (vyjma svých sousedů), nikde se neangažoval a nebyl za nic podobného perzekuován. Dále je dle soudu třeba konstatovat, že ačkoliv žalobce tvrdil, že kubánské úřady neumožňují občanům vycestovat z Kuby, žalobce z Kuby dne 7. 5. 2018 vycestoval zcela legálně na svůj cestovní pas, přestože, jak tvrdil, měl být ze strany kubánských úřadů pronásledován, a to kvůli svým názorům a pokusům o útěk z Kuby. Přestože se žalobce předtím pokusil dvakrát o nelegální opuštění Kuby, nebyl v této

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

souvislosti trestně stíhán ani mu nebyl uložen žádný trest, pouze po druhém tomto pokusu byl zadržen ve věznici a poté bez dalšího propuštěn. Na tomto místě je třeba dle soudu zdůraznit, že ze strany žalobce došlo opakovaně k porušení migračních předpisů jeho země původu. Je legitimním právem každého státu upravovat příslušnými předpisy jednotlivé trestné činy či přestupky, včetně porušení migračních předpisů daného státu. Pokud jsou občané na základě takových zákonů vyšetřováni a děje se tak bez porušení lidských práv, nemůže taková skutečnost být relevantním důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany. Domovní prohlídka, která proběhla v žalobcově bydlišti před jeho odchodem do zahraničí, byla odůvodněna podezřením na nelegální podnikání, za situace, kdy žalobcův otec skutečně podnikal. Po ověření legálnosti podnikání žalobcova otce byly dle žalobcova tvrzení veškeré věci zajištěné při domovní prohlídce správními orgány navraceny žalobcově rodině. Tvrzení žalobce, že byl sledován policií, pak vychází výlučně z jeho subjektivního pocitu, kdy měl pocit, že byl podrobován příliš často namátkovým kontrolám při pohybu na ulici. Současně žalobce neuvedl žádné tvrzení, ze kterého by vyplývalo, že by údajným sledováním bylo nějak zasaženo do jeho práv. Dle soudu z tvrzení žalobce nevyplývají žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

21. Pro úplnost soud podotýká, že poukaz na skutečnost, že žalobcově partnerce kvůli jejímu pokusu o odchod z Kuby úřady znemožnily dokončit studium medicíny, soud uvádí, že žalobce netvrdí, že by nemožnost dokončit studia v případě jeho partnerky byla důsledkem jeho pokusu o emigraci, ale výslovně uváděl, že to bylo reakcí na pokus o nelegální odchod samotné jeho partnerky. V této skutečnosti tedy nemůže soud spatřovat perzekuci žalobce. Tato skutečnost by byla relevantní v případě posuzování žádosti o mezinárodní ochranu přítelkyně žalobce.
22. Nelze přehlédnout, že tvrzené nelegální útoky žalobce z Kuby se uskutečnily již v roce 2016 a 2017, tj. dávno předtím, než žalobce z Kuby vycestoval, a to zcela legálně v roce 2018, z čehož lze usoudit, že skutečným důvodem odchodu žalobce z Kuby nebyly údajné persekuce ze strany kubánských úřadů. Důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o setrvání na českém území a legalizace pobytu v ČR, což není relevantní důvod pro udělení azylu, jak správně konstatoval žalovaný.
23. Současně soud neshledal, že by žalobce naplňoval důvody pro přiznání azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jen těžko dle soudu je možné osoby, které se se pokusily v minulosti o nelegální emigraci z Kuby považovat za určitou sociální skupinu. Definičními znaky sociální skupiny jsou mimo jiné to, že členy skupiny spojuje vzájemná komunikace, normy, vzájemné očekávání a společně vykonávaná činnost, členové mezi sebou mají emocionální vazby, mají jistou identitu se skupinou a členové se sami za skupinu považují. V tomto směru osoby, které se v minulosti pokusily o nelegální emigraci bez dalšího nelze považovat za sociální skupinu. Proto žalobce ani nemohl být pronásledován pro příslušnost k takto nevymezené „sociální skupině“.
24. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá, že správní orgán zcela oprávněně dospěl k závěru, že žalobce nesplňoval zákonné předpoklady pro udělení azylu dle § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu.
25. Z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud dále zjistil, že žalovaný v Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých samotným žalobcem v žádosti o mezinárodní ochranu a v protokolu o pohovoru k této žádosti, ze správního spisu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zejména z Konzulárních informací Zastupitelského úřadu Kuby v ČR, informace od Ministerstva zahraničních věcí – Zastupitelského úřadu v Havaně, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 91328/2017-LPTP ze dne 15. 3. 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 z 18. 1. 2018, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Kuba, z ledna 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2018, Kuba, ze dne 22. 2. 2018, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, ze dne 3. 3. 2017, Ústředního věstníku Kubánské republiky, ministerstva spravedlnosti, ze dne 16. 10. 2012, Zákon o migraci ze dne 20. 9. 1976 v novelizovaném znění, Prováděcí předpisy k zákonu o migraci ze dne 19. 7. 1978, v novelizovaném znění. Z těchto podkladů vyplývá, že na území Kuby dochází k perzekucím disidentů, kteří otevřeně a veřejně vystupují proti režimu. Dle tvrzení samotného žalobce však on takovým disidentem nebyl. Z uvedených podkladů dále nevyplývá, že by se případné svévolné zadržování a zbavování svobod týkalo navrátilých se emigrantů. Ani ze samotného žalobcova tvrzení nevyplývalo, že by byl v minulosti zadržen svévolně. K jeho zadržení jednoznačně došlo v souvislosti s opakovaným porušením migračních předpisů ze strany žalobce.

26. Při rozhodování o možném poskytnutí doplňkové ochrany je nutno posuzovat každý případ individuálně a ve vztahu ke konkrétní osobě žadatele (nemusí tomu tak být jen zcela výjimečně, typicky tehdy, pokud na území, z něhož žadatel pochází, probíhá ozbrojený konflikt, který má charakter tzv. totálního konfliktu). Například při posuzování důvodnosti obav, že žadatel o mezinárodní ochranu utrpí vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, se aplikuje test „reálného nebezpečí“. Ve vztahu k hrozbě mučení a nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy tak musí být splněno, že žadateli hrozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že správní orgán správně vyhodnotil, že v případě žalobce neexistuje přiměřená pravděpodobnost, že by v případě jeho návratu do země původu hrozilo nebezpečí, že bude vystaven hrozbě vážné újmy.
27. Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu. K tomu soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a soud jeho rozhodnutí může přezkoumat pouze v omezeném rozsahu. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených principů demokratického a právního státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).

28. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na straně 12 a následujících velmi podrobně vyjádřil, z jakého důvodu nebylo možné žalobci přiznat humanitární azyl či doplňkovou ochranu. Uvedl, že neshledal opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl žalobce ani v žalobě.
29. Pro úplnost lze poznamenat, že § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné relevantní důvody neuvedl.
30. S ohledem na výše uvedené soud uvádí, že žalovaný nepochybil, pokud dovodil, že v případě žalobce nejsou naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce neuváděl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo pro příslušnost k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, že mu v případě jeho návratu na Kubu hrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na tvrzení samotného žalobce a dostupné zprávy o Kubě, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.
31. Směrem k žalobci považuje soud za nutné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu, tedy i doplňkové ochrany je taxativní a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jehož institutů může žalobce využít.
32. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení neshledal důvodným, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
33. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. ledna 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)